

отекнаха силни удари. Двама конника чакзха на дъжда да им се пусне подвижния мост.

Тодор и Белгун се спогледаха. Поклатиха глава. Нови бежанци. Дадоха знак да ги пуснат и отведат в жилището на дежурния войвода. Ала бежанците настояваха да бъдат веднага отведени при властелите. Носели и м важна вест. И ценен дар.

Острият взор на Белгуна проследи с внимание всяко движение на новодошлите, докато гостите от Долна земя полека и старателно отвиваха от многобройните му завизки скъпия подарък, разказвайки с морен дъх, пресекнали слова:

- От Драг^у избягахме в Охрид, а от там в Солун. Ала, когато разбрахме, че норманите ще обсадят силната твърдина, решихме да се завърнем отново в Горна земя. Знаехме, чувахме, че тук, при вас, е гнездото на бунта. И дойдохме да ви предложим помощта си. В цяла Долна земя се пее песента за братята Асен и Тодор... Вие ще бъдете наши вождове и царе!

- От чий род сте, млади момци? - попита любезно Тодор.

- От рода на всйводата Ивац...

- На битяза от планината Томор? - възкликна зарадван Асен. - Радвам се от сърце.

Изведнъж той побледня, млъкна, загледа в иконата, която двамата бежанци отвиха от последната покривка и я дигнаха високо, към светлината на борините.

- Решихме, като избягаме, да вземем със себе си и чудотворната икона на свети Димитра Солунски. Да не я оставяме в ръцете на врага, да не напускаме града, без да сме спасили най-ценната му украса. Даряваме я на твой град, княже Асене, водачо наш... И нека чудотвореца помогне на делото ти...

Белгун полека коленичи, затвори очи, дигна ~~лице~~ към лика ^{на} добропобедника Димитър, позова с горещ шепот;